

Chuyện một lãng tử

hàn vũ hùng

Nhiều năm về trước tôi sống lang bạt kỳ hồ. Tôi muốn làm một lãng tử tự do mang cái mộng ước như ông Mácxim Goocky thời kiếm sống. Tôi tìm đến Sài Gòn với những hy vọng khá hoang đường, rồi lại từ bỏ Sài Gòn hoa lệ bay lên rừng Vĩnh An. Nơi đây những mảnh đời bầm dập đang cố trút sức lực mình để vật ngã rừng và biến rừng thành than. Cuộc sống ở đây lạ lùng và thú vị, tâm hồn lãng mạn của tôi bị kích thích mãnh liệt. Khi tôi xuất hiện, nhiều ánh mắt nhìn chọc vào tôi tò mò giấu cợt khiến tôi cảm thấy xấu hổ về dáng vẻ bảnh bao công tử bột của mình. Đây là một cộng đồng thập cẩm tú xú, toàn là thú bất đắc chí, thất cơ lỡ vận, chán đời hay bị đời xua đuổi và cả những kẻ chạy trốn đời. Ngay tối đầu tiên tôi đã dự một cuộc nhậu kinh thiên động địa gồm toàn những "cao thủ chân giày", họ là thợ cưa, thợ lò, đánh xe bò, làm thuê, gọi chung là dân làm than hay dân rừng. Tôi say chết dù nhưng vui khôn tả. Trong đám dân rừng ấy tôi chú ý và ưa thích anh thanh niên vạm vỡ da ngăm đen, gương mặt kiểu gang thép, mái tóc rậm tãi tũ. Anh vui vẻ hòa nhã, từng lời ăn tiếng nói đến hành vi tỏ ra là một quân tử mà thượng có học thức, rất đáng mến, tuy vậy ở anh vẫn có một uy lực gì đó làm người khác phải gờm sợ. Chính anh ngăn không cho tôi uống thêm và dìu tôi về ngủ ở lều anh. Chúng tôi thân nhau nhanh chóng, thường giúp đỡ nhau trong công việc và cuộc nhậu nào cũng có nhau.

Có một người bạn như anh tôi yên tâm lắm. ở đây có khá nhiều người có học thức cao và có đời sống ôn hòa bình yên nhưng người ta vẫn không quên sử dụng luật rừng khi cần thiết, vì cũng có không ít những tên lưu manh. Tôi nghe kể rằng, từ ngày có anh ở xóm bằng lạng này chuyện xung đột đâm chém không còn nữa, thanh niên uống rượu say không còn cà chớn quậy phá. Mọi người sống thân ái giúp đỡ nhau, chí thú làm ăn.

Chỉ ít lâu sau, tôi nghe kể anh là du đảng khét tiếng ở Sài Gòn bị truy nã trốn lên đây ẩn thân. Có vài giai thoại kinh người. Tôi không tin. Anh rất nhàn nhai làm ăn, không từ một công việc nặng nhọc nào miễn có tiền. Anh sống hiền hòa trầm lặng, buổi tối dành độ một hai giờ viết nhật ký cũng như tôi viết văn làm thơ vậy. Anh thích đọc, vợ phải cuốn sách hay mảnh báo nào là đọc ngấu nghiến. Chỉ khi anh làm việc mới biểu lộ một sức lực phi thường thô bạo và có những cử chỉ hung dữ.

Một buổi chiều tôi cưa củi về sớm thấy anh nằm bên gốc cây bằng lạng hút thuốc vẽ suy tư. Tôi thường gọi đùa anh là "Triết gia" cũng vì cái vẻ suy tư đăm đăm thường trực của anh.

- Uống rượu nhà Hùng? Anh nói.

Chúng tôi tìm một chỗ kín đáo bên bờ sông uống rượu tay đôi. Lần đầu tiên anh kể tôi nghe chuyện riêng tư của anh.

Ngày mai anh về Sài Gòn gặp một người con gái.

*

Anh thấy nàng lần đầu tại đám cưới một người quen. Nàng không kiêu diễm kiêu sa, nhưng lập tức anh si mê nàng. Ở người con gái xinh tươi duyên dáng, thông minh và đảm thắm kia có một mãnh lực gì đó khiến anh cảm thấy một chấn động rung chuyển tâm hồn mình. Ánh mắt, nụ cười, giọng nói và dáng đi lạ lùng như một cô gái Nhật của nàng làm anh xao xuyến say mê. Anh đã từng quan hệ gần gũi rất nhiều cô gái xinh đẹp hơn, hấp dẫn hơn nhưng chưa bao giờ anh có cảm xúc kỳ lạ như đối với nàng.

"Mình chưa bao giờ yêu ai cả, với đàn bà mình chỉ việc chiếm đoạt và hành hạ. Mình không hề thương nhớ một ai. Chỉ có nàng là mình thấy khác, ra về mình cứ bị ám ảnh, cứ thèm nhớ da diết. Muốn được nói với nàng những lời thật dịu dàng, thật tha thiết... Nàng phải thuộc về anh! Ý nghĩ ấy bám chặt vào anh, kẻ luôn luôn đi chiếm đoạt, tên tướng cướp tham lam và tàn nhẫn. Nhưng lần đầu tiên tên tướng cướp đã ngại ngần rút rè không dám tiến đến tiếp cận với nàng. Nàng có vẻ cao vời hoặc là quá hư ảo. May lúc đó không có gã trai nào đưa đón hay tán tỉnh nàng, anh sẽ choảng cho hẳn một trận nhớ đời. Sau đó anh biết nàng là sinh viên khoa ngữ văn trường đại học Tổng hợp. Chưa có người yêu. Cha nàng là giáo sư dạy ở trường Y dược. Má nàng là bác sĩ, vốn là một hoa khôi nổi tiếng, con của một gia đình thượng lưu danh giá. Anh em nhà nàng đều là trí thức cao cấp. Cái lý lịch vàng son ấy khiến anh nhụt chí, tự thấy mình chỉ là tên khố rách áo ôm hèn hạ. Xem ra nàng còn danh giá hơn má nàng hồi xưa.

Song hình ảnh nàng thiêu đốt anh. Ngày nào anh cũng lượn xe máy bám sát nhà nàng lẫn trường đại học. Anh ăn diện như một công tử thượng lưu đứng đắn, đẹp như một tài tử điện ảnh, phong độ hào hoa, lì như găngtơ, không quên mặc áo tay dài để che lấp những hình xăm quái gở trên hai cánh tay và cạo râu nhẵn nhụi.

Ban đầu nàng sợ hãi, sau đó lạnh lùng khinh bỉ, không tiếp cận những lời đường mật ve vãn của anh. Đến khi nàng đi đâu cũng có một nhóm bạn hộ tống thì anh thất vọng, giận dữ. Nàng biết rõ tung tích anh, đó mới là điều tệ hại nhất. Trận đấu này anh đã bị tổn thương nặng nề và anh không có "cướp bóc gì được" - Mình cảm thấy nhục nhã chưa từng thấy. Có khi mình muốn bảo bọn đàn em đón đánh tụi bạn nàng một trận cho hả giận, thậm chí mình đã có ý nghĩ bảo một thằng đâm xe vào nàng cho nàng phải tàn tật. Mình trừng phạt nàng bằng đủ trò trong tưởng tượng. Rốt cuộc mình thực hiện thủ đoạn...". Anh quả thật là một tên du dương khét tiếng. Anh mồ côi cha mẹ từ nhỏ, ở với người chú ruột. Học đến lớp 9, bỏ học, đi bụi đời, tuyệt giao với người chú bủn xỉn tàn nhẫn. Anh cầm đầu một băng bụi đời chuyên đi quấy phá trộm cướp. ỷ có võ thuật và sức khỏe, lại oán hận cuộc đời, anh thường xuyên gây sự đánh nhau với thiên hạ. Trừ giết người còn không có chuyện gì anh không dám làm. Bị tù hai đợt 7 năm, ra tù anh sống nay quận này mai quận khác, tổ chức đàn em dùng xe máy đi trấn lột, bề ngoài thì ăn chơi như một công tử thời thượng. Các nhà hàng sang trọng, các tụ điểm ăn chơi, các động điểm đều nhận mặt anh: Anh còn nổi tiếng tay chim gái thượng hạng: đẹp trai, hào phóng, phong độ găngtơ, lại chơi ghita hay, anh quyến rũ nhiều hạng đàn bà con gái, đã làm tan nát bao nhiêu đời hoa trong trắng. Anh sống cuộc đời phóng đảng như thế với một niềm kiêu hãnh đôi bại. Có vẻ

như anh muốn chiếm đoạt cả thế gian. Chiếm đoạt để tàn phá. Cái gì không chiếm đoạt được bằng tài nghệ, bằng dụ dỗ khôn khéo, anh sẽ chiếm đoạt bằng bạo lực hay bất kỳ thủ đoạn nào. Càng chiếm đoạt được anh càng cảm thấy cô đơn, càng thêm khát. Nỗi cô đơn thiêu đốt anh sau mỗi cuộc chơi thắng lợi. Trong anh tràn ngập một dục vọng điên cuồng, tăm tối. Cho đến khi gặp nàng, anh choáng váng cảm thấy va phải bức tường định mệnh.

Rốt cuộc nàng bị bắt cóc đưa về một căn nhà ở Bình Triệu. Anh ra lệnh trói nàng nằm giữa giường rồi bảo đàn em biến đi.

- Tôi đã bảo em rồi, tôi sẽ chiếm được em!

- Anh là thằng hèn! Một thằng tiểu nhân! - Cô gái khóc lóc, la lối. Nỗi sợ hãi làm mặt nàng tái xanh.

- Tôi là thằng quỷ sứ, nếu em muốn gọi vậy. Nhưng đêm nay em phải làm tình với thằng quỷ sứ này. Tôi sẽ thức hết đêm nay để yêu em, yêu đến kiệt cùng sức lực tôi, yêu cho đủ cả đoạn đời còn lại của tôi. Ngày mai tôi bị xử bắn cũng vui lòng. Đời tôi chết cũng vừa. Còn em sẽ sống để nhớ tôi suốt đời, cho dù nhớ để căm thù. Hừ, chưa chắc em đã căm thù! Rồi em sẽ thấy.

Tên tướng cướp đưa những ngón tay điêu nghệ mân mê đầu gối nàng, vuốt ve những ngón chân, những ngón chân mảnh dẻ trắng muốt, rồi cúi xuống hôn lên từng ngón.

- Đồ khốn khiếp! Đồ dâm dăng! Đồ súc vật! Nàng vùng vẫy la hét, nổi căm phẫn làm mặt nàng đỏ ửng lên.

- Em có thể chửi tôi là đồ sâu bọ, nếu em muốn. Nhưng đêm nay con giò bọ khổng lồ này sẽ ngấu nghiến, sẽ bò lên khắp thân thể ngọc ngà của em, không chừa một mẩu da nào! Lỗi tại em cả, tại sao em khinh bỉ tôi, em không yêu tôi? Tôi có thể làm tất cả những gì em muốn, để em hạnh phúc. Tôi yêu em, chưa từng yêu ai ngoài em. Tôi sẵn sàng chết đi trăm lần với trăm thú nhục hình để được em yêu. Sau đêm nay sống tận cùng xương tủy với em, tôi có thể bị tù hoặc tôi ra đi. Em cứ căm thù, cứ nguyên rửa - giọng anh say đắm ngọt ngào, thành khẩn bỗng trở nên giận dữ thô bạo: - Nhưng em bây giờ đang thuộc về tôi, tôi có thể làm gì tùy thích, thậm chí có thể giết em nếu tôi hứng. Ha ha, em phải biết rằng chưa có một con đàn bà nào dám kêu kỳ với Cường râu này mà không phải trả giá!

Anh điên cuồng lột quần áo cô gái. Nàng khóc rống lên. Anh cười khoái trá và nhại tiếng khóc như trẻ con của nàng.

- Đồ hèn hạ! Đồ súc vật! Nàng nhỏ nước bọt vào mặt anh.

- Nhưng đồ súc vật này rất yêu em!

Anh lột quần áo mình luôn, đứng sát bên mặt nàng. Một tên bạo chúa đứng trước một bại tướng tù binh, khoái trá với niềm lạc thú sắp hưởng thụ. Anh như kẻ háu đói đứng trước bàn tiệc thịnh soạn. Cố kiềm chế mình, phải chén tù tởn, nhâm nhi mới khoái lạc cao nhất, trong khi nàng cay đắng tủi nhục cùng cực nhắm tịt mắt, cố vùng vẫy thoát khỏi những vòng dây. Nước mắt nàng tuôn ra ướt đầm gối. Tấm thân nàng đầm mồ hôi. Tên tướng cướp không một

chút sồn lòng, còn cố làm cho nàng phải mở mắt và vừa thì thầm bên tai nàng những lời ngọt ngào dung tục, vừa cầm khăn mùi xoa lau mồ hôi trên tấm thân nàng nhẹ nhàng tỉ mỉ như lau một đồ vật có giá trị, đúng hơn là như lau bát đĩa trước khi đánh chén. Nàng không ngớt nhỏ nước bọt. Tội nghiệp, vốn ngôn ngữ chửi mắng của nàng quá hạn chế, cho dù là một sinh viên ngữ văn!

- Tôi sẽ giết anh! nhất định tôi sẽ giết anh! Đồ sâu bọ! Nàng nghiêng rằng, nằm yên không còn nức nở nữa. Có lẽ nỗi tuyệt vọng và căm thù ngùn ngụt trong lòng nàng.

- Em cứ việc giết anh, nhưng nhớ rằng anh yêu em! Và nhớ rằng em là vợ anh trong đêm tân hôn kỳ thú này! Gã Đông Gioăng và tên tướng cướp cùng cất lên một điệu cười của loài đười ươi.

Mình leo lên giường ôm lấy nàng. Giây phút ấy mình tưởng như thế gian không còn ai ngoài hai đứa. Như một con thú hấu đói..."

Tôi nhìn Cường khó hình dung anh là con thú hấu đói. ánh mắt anh đắm thắm dịu dàng, phong thái khoan hòa tự trọng. Anh nổi tiếng là một con người can đảm, tử tế hiền lành và là vô địch vật tay; các cô gái ở căng tin lâm trường khoái anh hết cỡ, sẵn sàng ngủ với anh nếu anh muốn, nhưng anh tránh né họ. Có lần đang nhậu, một người rủ tôi và anh đi chơi hoang. Có một ả từ Sài Gòn lên chơi hết "đất", trên chân cô ả xăm một bầy chuột nổi đuôi nhau chạy từ dưới lên đến bụng.

Mới nghe tôi đã ớn lạnh. Cường cũng từ chối. Khi ra về anh bảo với tôi: "Mình không muốn chơi kiểu đó. Từ ngày lên đây mình chưa hề ngủ với cô gái nào. Phải tập nín Hùng ạ, rồi cũng quen đi". Tôi là một gã trai tân, biết điều này anh quý tôi lắm, đùa rằng giá như anh có thể đổi được cái trong trắng của tôi để anh tặng cho một người con gái anh tôn thờ..."

- Đồ sâu bọ! Anh có dừng lại không? Nàng hét bằng giọng khản đặc cắn giận vào tai anh. Anh sống lại như một luồng điện phóng qua người.

- Anh đừng tưởng rằng dùng bạo lực anh có thể chiếm được tình yêu của tôi. Anh có thể chiếm được thân xác này, nhưng chỉ là cái anh chiếm được ở những con đĩm. Tôi không bao giờ thuộc về anh cả, không bao giờ! Ngày mai tôi sẽ tìm giết anh, tôi giết anh như giết một con sâu bọ bẩn thỉu, không cần pháp luật.

Một nỗi hổ thẹn nóng buốt mặt ào đến như cơn bão và hình như có cả niềm yêu thương vụt xô đến như sóng trào, khiến anh bùng tỉnh. Anh mặc quần áo lại cho nàng rồi quỳ sụp xuống bên giường.

- Tôi là thằng du đảng hèn hạ. Tôi là thú sâu bọ, là đồ súc vật. Còn em thật cao quý, thật can đảm. Chỉ vì tôi vô cùng yêu em, tôi yêu em hơn cả má tôi nếu má tôi còn sống. Má tôi cũng cao quý, cũng can đảm và cũng đẹp như em vậy. Rồi tôi sẽ cố xứng đáng với em, tôi sẽ khác đi, có giá trị hơn, rồi em sẽ thấy. Tôi sẽ đưa em về nhà, từ đây tôi sẽ làm người bảo vệ em suốt đời. Chỉ xin em một ân huệ là em đừng xa lánh tôi. Tôi là một kẻ điên cuồng, đã làm bao điều ngu xuẩn tội lỗi, chính em sẽ cứu vớt tôi.

Anh cởi dây trói, pha cho nàng ly sữa nóng rồi kể chuyện về cuộc đời mình - Nàng im lặng lạnh lùng với vẻ mặt oán hờn.

" - Mình sung sướng khi nghĩ rằng nàng hẳn sẽ biết ơn mình. Từ hôm sau mình trở thành con người khác. Bọn đàn em không có mình nên không dám đi ăn cướp nữa. Mình bán dần những thứ mình có để tiêu trong khi chờ tìm một công việc gì đó kiếm sống. Sống trở thành nỗi đam mê đó là mình bí mật bám sát nàng, có khi ngồi trong quán cà phê hàng giờ để chờ nàng đi ngang. Ba lần áp sát mời nàng đi chơi đều bị từ chối, nàng có vẻ bối rối trò chuyện với vẻ lịch sự hững hờ. Mình chỉ muốn chết quách đi cho xong.

Tôi nhìn anh cảm thấy thương hại. Anh được tạo hóa dày công tạo nên với nhiều ưu đãi như thế, mà lại vợ lấy một số phận quá ư rẻ tiền. Chẳng biết ai đã làm lẩn. Chiều đã tàn, sự yên tĩnh bao trùm khắp mặt sông đang sẫm dần, một sự yên tĩnh cồn cào làm lòng ta chột rung lên nhẹ nhàng bởi niềm thương nhớ và phiền muộn về sự biến chuyển vô thường của cuộc đời, về sự lẩn lẩn của mỗi đời người và con người tồn tại dường như để sửa chữa những lẩn lẩn hầu đạt một sự viên mãn nào đó. Ở tôi cũng có một sự lẩn lẩn, lẽ ra là một sinh viên Y khoa, tôi lại là thằng làm than vớ vẩn giờ đây ngồi bên dòng sông La Ngà giữa chốn rừng rú uống rượu khê khà với một gã gãng xơ khét tiếng và nghe gã kể chuyện tình quá ư trung cổ với một nàng sinh viên xinh đẹp thuộc nòi thượng lưu quý phái. Hay là chẳng có một sự lẩn lẩn nào cả?

- Thế rồi khi cạn túi mình đi bừa củi thuê cho một tổ hợp chất đốt. Phải nói là lột xác đây! Cho đến bây giờ mình vẫn luôn luôn ngạc nhiên về mình.

Anh nghĩ ra thủ đoạn viết nhật ký. Hằng ngày anh nạo vét tâm tư mình phơi bày trên trang giấy. Một tháng sau anh gửi cho nàng và viết quyển khác. Anh lại gửi cuốn thứ hai, sau đó nhận thấy nàng có thái độ cởi mở thân thiện với anh hơn. Nàng thôi dè dặt nghi kỵ anh. Anh gửi cuốn thứ ba kèm một lời mời đi chơi. Nàng chấp nhận. Hai người đi xem ca nhạc rồi đi ăn hủ tiếu như đôi bạn thân thiết.

Một hôm anh đánh bạo ngỏ lời đính hôn với nàng. Nàng trở mặt ngạc nhiên rồi cười phá lên:

- Anh thật là một tay lãng mạn và ngông cuồng vĩ đại! Em nể anh đấy! Anh muốn làm một cú "xi căng đan" phải không? Anh tưởng gia đình em không tán loạn và phát điên lên vì có một chàng rể như anh à? Hay thật, một ý tưởng vĩ đại và đẹp làm sao!

Anh bối rối và đau nhói trong tim.

- Em không chế giễu anh đâu. Em ca ngợi anh đấy chú. Biết được chắc ba má em xỉu mất!

- Em hãy nói đi, em có chịu làm vợ anh không? Em có yêu anh chút nào không? Một chút cũng được!

- Yêu - một - chút để làm cái gì! - Nàng cười to - Anh tưởng lấy con gái cưng của một vị giáo sư đáng kính như ba em dễ lắm à? Cho dù cô ả có mê tít anh đi nữa! Anh là gì nào? Một chàng tiến sĩ vừa ở ngoại quốc về chắc? Hay một bác sĩ lòng danh? Và anh có gì nào? Một biệt thự tuyệt đẹp? Một địa vị cao

sang? Hay một bộ đồ nữ trang thú thiệt tặng cho ái nữ của họ sắp lấy cái bằng cử nhân văn chương? Hay là anh có một bầy lâu la đệ tử sẵn sàng hầu hạ cô ả suốt đời và có thể quấy phá cướp bóc thiên hạ để mua vui cho cô ả?

- Em im đi! Em đừng xúc phạm anh quá đáng - anh nổi nóng, vừa xấu hổ vừa cay đắng bất mãn.

- Thế thì anh là cái gì? Anh nói đi!

Anh cúi đầu, máu sôi trong từng thớ não, u mê như say rượu. Nàng quá phũ phàng. Anh muốn chửi rửa nàng một câu thiệt tục.

- Anh sẽ vượt biên - Anh buột miệng.

Nàng im lặng một lúc rồi nói khẽ, giọng ẩn chứa một sức nặng khó hiểu:

- Rốt cuộc anh vẫn là thằng hèn!

Suốt một tháng hai người không gặp nhau. Một buổi chiều anh chặn nàng ngay trước nhà. Nàng có vẻ vui mừng. Anh nhận thấy nước da nàng hơi xanh xao, vài nốt mụn nhỏ trên má.

- Anh nghĩ là anh có thể xin cưới em mà không đến nỗi xấu hổ với gia đình em - Anh chìa ra một túi vàng lá - Tự mình sẽ có một cuộc sống đàng hoàng và anh sẽ làm được những gì em muốn.

- Anh làm gì có số vàng này? Nàng nhìn anh nghi ngờ.

Vòng vo một hồi bị nàng bắt bẻ, rốt cuộc anh thú nhận rằng anh đã lọt của những người vượt biên. Anh cố giải thích rằng làm thế chỉ vì muốn cưới nàng, đây là cú ăn cướp cuối cùng, sau đó anh sẽ làm một người danh giá để xứng đáng với nàng.

- Trời ơi, sao mà tôi muốn giết anh quá! - Nàng giận dữ nhìn anh như sắp phun nước bọt - Anh có biết quá khứ phóng đảng của anh đã dày vò tôi khổ sở như thế nào không? Tôi hy vọng anh sẽ thay đổi thành người quân tử, thế mà anh vẫn còn là thằng ăn cướp mặt hạng. Thế anh tưởng tôi là con điên đồng đảng với anh à? Tôi yêu anh, bây giờ tôi chẳng giấu gì chuyện đó, tôi sẵn sàng... trời ơi, anh chỉ làm tôi thêm nhục nhã! Anh rút đi, anh đừng gặp mặt tôi nữa!

- Có thật là em yêu anh chứ? Thật chứ? Bây giờ anh phải làm gì em nói đi, anh là nô lệ của em.

Lúc đó nếu nàng bảo nhảy vào lửa chắc mình làm ngay. Bảo tự chặt tay mình cũng làm. Mình sướng điên lên Hùng ạ, đến nỗi mình muốn được khóc thật đấy. Nhưng nhìn ánh mắt nàng mình cảm thấy lo sợ.

- Tôi không muốn thấy cái túi vàng dơ bẩn đó, anh rút đi. Tôi cũng không muốn đi nuôi một thằng tù!

- Nhưng dù sao cũng lỡ rồi - Anh trân trối nhìn nàng - Đây là cả một sự nghiệp... Anh thế...

- Tôi và túi vàng, anh muốn lấy cái gì? Nói đi!

Anh rung mình.

- Mình cảm thấy đây là giây phút định mệnh, một định mệnh khắt khe. Sau này mỗi khi nhớ lại giây phút ấy mình vẫn hồi hộp ớn lạnh. Hùng sẽ làm gì khi đó?

- Hẹn vài ngày suy nghĩ.

- Vậy là nàng cho "nốc ao" liền. Chỉ cần mình tranh cãi thôi hay tỏ ra quá do dự là mình mất nàng vĩnh viễn. Sau này nàng đã thổ lộ vậy. May sao...
"Cường vứt ném túi vàng cho một người hành khất tàn tật. ánh mắt nàng ngời lên vẻ xúc động mãnh liệt.

- Anh thật tuyệt vời! Anh có thể đưa em đi đến chỗ nào mà anh muốn - Nàng cười rạng rỡ, sờ tay âu yếm lên mặt anh - Hay là trở lại cái căn phòng hôm trước đi.

- Em muốn như vậy thật hả cưng?

- Vâng. Anh sẽ lại trói em và nói những lời hung bạo điên rồ ấy chứ? - Nàng chế nhạo anh.

Họ đính hôn với nhau. Anh tạm biệt nàng lên rừng. Anh sẽ cưới nàng chừng nào nàng tốt nghiệp và anh có thừa tiền tổ chức một đám cưới đường hoàng ở nhà hàng. Nếu gia đình nàng phản đối anh sẽ thuê một căn hộ và đưa nàng đến ở. Chuyện anh bị truy nã là tin vịt, mặc dù người ta luôn có lý do để bắt anh. Anh làm việc như điên. Ban đầu đi làm thuê những công việc nặng nhọc như bốc vác củi, than, đập lò, ra than, cưa củi đun, cả những việc linh tinh, miễn có tiền. ở đây miễn có sức lực và chịu khó là kiếm nhiều tiền. Thời gian đầu anh bị các cuộc nhậu "lộ" hết, không dành dụm được.

Anh tự đắp một lò than nhỏ sức chứa bảy tạ nhưng vẫn làm thuê cho các chủ lò khác. Sức làm việc của anh thật phi thường, ngoài những lúc làm thuê, anh còn dư sức làm giúp cho hàng xóm.

Bây giờ nhìn anh khó tưởng tượng nổi anh đã từng là một tay ăn chơi thượng hạng của Sài Gòn.

*

Anh về thành phố, nhờ tôi trông coi cái lò. Hai hôm sau anh lên, vui tươi khác thường. Anh khoe với tôi những thứ gạo, cá khô, mỡ, đường, thuốc lá đều do nàng đi chợ mua. Nàng còn gửi lên một mớ sách văn học cho chúng tôi đọc. Vì anh khoe với nàng có một người bạn ít tuổi là nhà thơ cùng làm than. Nàng thích lắm. Muốn làm quen với "nhà thơ". Lần đầu tiên tôi thấy anh vui nhộn tíu tít như thế. Tôi hơi ngượng về sự tự hào của anh đối với tôi, mới 21 tuổi tập tành viết văn vô danh tiểu tốt tôi có là quái gì so với con người từng trải như anh và nàng sinh viên văn khoa xinh đẹp của anh. Tôi muốn nhanh chóng trở thành nhà văn tên tuổi để xứng với niềm tự hào của anh.

Chúng tôi sống với nhau chừng năm rưỡi. Anh có hai lò than và sắm được cửa máy, một dụng cụ hái tiền rất ngon lành. Bản tính tài tử, làm ăn theo cảm hứng, tiêu xài vô lối, tôi bị phá sản, hơn nữa, bị mất cắp một vốn đậm, tôi bỏ rừng về. Mục đích lên rừng của tôi không phải kiếm tiền như Cường, đấy chỉ là một cuộc chơi như những cuộc chơi về trước và sau này. Tôi không tìm kiếm mà là sống. Cũng như Cường đã Sống đoạn đời du đãng mà chẳng tìm kiếm cái gì cả. Cái thực sự đáng cho ta tìm kiếm một ngày kia sẽ biểu lộ trong khi ta Sống với tất cả tiềm năng của mình, đến với ta như thể ta chủ tâm tìm kiếm vậy. Sự lóe sáng của định mệnh không là gì khác, chính là sự lóe sáng của tìm nào.

Rừng Vĩnh An nghe nói đã thành lòng hồ Trị An. Đời người chắc cũng đâu bể. Không biết họ đã thế nào. ôi, bao nhiêu năm tháng đã trôi qua. Không biết bây giờ họ ở đâu? Nhưng tôi rất tin họ bù đắp và làm cho nhau hoàn chỉnh. Tình yêu đích thực nâng họ lớn lên. Mỗi khi nhìn thấy những cục than hầm đỏ rực, tôi lại nhớ đến Cường và thấy từ ngày có Thủy đời anh đã phát sáng.

H.V.H
